

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Συνεδρία 69η τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1936.

Προεδρεία τοῦ τακτικοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας κ. Κ. Δυοβουνιώτου.

Ὁ κ. Ν. Τωμαδάκις ἔκαμεν ἀνακοίνωσιν περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ Κρητικοῦ ἀρχοντολογίου ἐπὶ Ἑνετοκρατίας.

Ὁ ὁμιλητής, ἀφ' οὗ ἐν ἀρχῇ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπὶ Βενετοκρατίας Κρητικαὶ ἐπαναστάσεις δὲν εἶχον ἐθνικὸν χαρακτήρα, ὡς αἱ κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑκατονταετίαι, ἀλλ' ἀπέβλεπον μᾶλλον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν φερούδων καὶ ἄλλων δικαιωμάτων τῶν εὐγενῶν Κρητῶν, ἔπειτα ὠμίλησε περὶ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐγκατασταθέντων ἐν Κρήτῃ ἐπὶ Νικηφόρου Φωκᾶ καὶ Ἀλεξίου Α', τοῦ Κομνηνοῦ καὶ τῆς παραχωρήσεως εἰς αὐτοὺς φερούδων ὑπὸ τῶν Βενετῶν μετὰ τὸν κατὰ τὸν ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰῶνα ἀποικισμὸν εἰς τὴν μεγαλόνησον Ἰταλικοῦ ἀρχοντολογίου. Οὕτως ἔχομεν, εἶπε, δύο εὐγενείας, τὴν Κρητικὴν καὶ τὴν Βενετικὴν ἀντιμαχομένης ἐπὶ μακρὸν διὰ τὰ φέουδά των, ὑποστηριζομένην δὲ εἰς τοὺς ἀγῶνάς της τὴν πρώτην ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑφίστατο, ὁσάκις μάλιστα ἢ Βενετία εἶχεν ἐξωτερικὰς περιπλοκάς.

Κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θεματός του ὁ ρήτωρ ἐξῆρε τὴν δρᾶσιν τοῦ εὐγενοῦς οἴκου τῶν Καλλεργῶν, ὅστις ἐπέτυχε διὰ συνθήκης (1299), ὅπως ἐπιτρέπωνται οἱ γάμοι μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Λατίνων τοῦθ' ὅπερ συνετέλεσεν εἰς ἐξελληνισμὸν σημαντικοῦ μέρους τοῦ Ἑνετικοῦ ἀρχοντολογίου καὶ εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς ἰδρύσεως τῆς Κρητικῆς δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Τίτου (1363-1364), ἣτις προεκλήθη καὶ ἐκ τῆς βαρείας φορολογίας καὶ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ μητροπολιτικοῦ ἀρχοντολογίου, ἐξ οὗ τελευταίον ἐλαμβάνοντο αἱ ἀνώτεροι ἀρχαί.

Τέλος ὁ κ. Τωμαδάκις ὠμίλησε περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Καντανολέου (1571) μεθ' ἣν παρουσιάζεται ἡ ἀκμὴ τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Κρήτῃ μὲ προσπάθειαν τῶν ἐξεχόντων Κρητῶν νὰ ὑποστηρίξουν τὸν ἑλληνισμὸν ἐναντίον τῆς ἐπιβολῆς τῆς Βενετίας, προσπάθειαν, ἣτις θὰ κατέληγεν εἰς καθολικὸν ἑξελληνισμὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ Βενετῶν, ἂν μὴ αὕτη διεκόπτετο διὰ τῆς καταλήψεως τῆς νήσου ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς ἐκτριζώσεως τοῦ ἀρχοντολογίου.

Ἐν ἐπιλόγῳ ἐτοπίσθη ἡ σημασία τῆς συστηματικῆς μελέτης τῶν Βενετικῶν ἀρχαίων, τὰ ὅποια πολλὰ θὰ διδάξουν οὐ μόνον διὰ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ δια τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας τῆς Κρήτης ἐπὶ Ἐνετοκρατίας.

Συνεδρία 70ῆ τῆς 12ης Νοεμβρίου 1936.

Προεδρεία τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἐταιρείας κ. Ι. Δαμβέργη.

Μετὰ εἰσήγησιν τοῦ κ. Φ. Κουκουλὲ περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ συγκροτηθὲν Ἐ' διεθνὲς Βυζαντινολογικὸν συνέδριον, ὁ ἑταῖρος κ. Ἀναστ. Ὁρλάνδος ἀνέπτυξε τὸ θέμα του «τὰ περὶ τὴν Ἄρταν Βυζαντινὰ μνημεῖα».

Ἐὸ ὁμιλητῆς, ἀφ' οὗ εἶπε κατ' ἀρχὰς γενικὰ τινα περὶ τοῦ δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου, ἐπραγματεύθη ἀκολουθῶς περὶ τριῶν μνημείων εὐρισκομένων τὰ περὶχωρα τῆς Ἄρτης, ἦτοι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κατσούρη, τῆς μονῆς εἰς τῶν Βλαχερνῶν καὶ τῆς Παναγίας Μπρυώνη.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξήτασε τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ναῶν τούτων, οἵτινες εἶναι σήμερον μὲν πάντες τρουλλωτοί, ἀλλ' ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἔρευνα, ἦσαν ἀρχικῶς βασιλικαὶ θολωταί, καθαρῶς ἀνατολικοῦ τύπου, ἔπειτα δ' ἠρμήνευσεν ἐκάστου τῶν εἰρημένων ναῶν τὴν διακόσμησιν, ἦτοι τὰς θαυμασίας τοιχογραφίας τοῦ 12ου αἰῶνος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὰ λεπτοτάτης τέχνης γλυπτὰ τοῦ μαρμαρίνου τέμπλου καὶ τῶν σαρκοφάγων τῆς μονῆς τῶν Βλαχερνῶν καὶ τέλος τὰ ὄρατα κεραμοπλαστικὰ κοσμήματα τῆς Παναγίας Μπρυώνη, στηριζόμενος δὲ ἐπὶ ἀρχιτεκτονικῶν καὶ συγκριτικῶν παρατηρήσεων ὁ ῥήτωρ προσεπάθησε νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον τῆς κτίσεως τῶν μνημείων τούτων, ἅτινα συνέδεσε καὶ πρὸς τὴν τοπικὴν ἱστορίαν.

Τέλος προσαρμύζων διάφορα διεσπασμένων μαρμάρων τεμάχια κατέρθωσε νὰ κάμῃ ἀναπαράστασιν σαρκοφάγων, πιθανῶς εἰς δεσπότης ἀνηκουσῶν.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ἰ. Παπαδόπουλος ὠμίλησε περὶ πλαστῶν χωρίων ἐν τῇ χρονογραφίᾳ τοῦ Γεωργίου Φραντζῆ. Ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέπτυξε τὰ κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Φραντζῆ καὶ τὴν σημασίαν τῆς χρονογραφίας του, εἶπεν ὅτι, ὡς διεπίστωσεν, ἐκ τῶν δύο διατυπώσεων τῆς εἰρημένης χρονογραφίας ἡ μὲν συντομωτέρα εἶναι ἔργον τοῦ χρονογράφου, ἡ δὲ μᾶλλον διεξοδικὴ ἐχαλεύθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας Μακαρίου Μελισσηνοῦ, ὅστις δι' αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἤθελε νὰ ἐξάρῃ τὴν σημασίαν τῆς οἰκογενείας τῶν Μελισσηνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ περιποιηθῇ διάφορα πρόσωπα. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς γνώμης του ὁ κ. Παπαδόπουλος ἀνέφερε διάφορα χωρία τὴν πλαστότητα τῶν ὁποίων ἀπέδειξεν, ἀφ' οὗ ταῦτα ἀναφέρονται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς γεγονότα

ὑπερβαίνοντα τὰ χρονικὰ ὄρια τὰ ὑπὸ τοῦ χρονογράφου ἐν τῷ ἔργῳ του τεθέντα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁμιλοῦσι περὶ τίτλων ἡγεμονοπαίδων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχον οὗτοι καὶ τοὺς ὁποίους ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τοῖς ἀπέδιδε σύγχρονος συγγραφεύς, τόσον μάλιστα στενῶς μετὰ τῆς αὐτῆς συνδεόμενος.

Καταλήγων ὁ ὁμιλητὴς ἀπέδειξε τὴν πλαστότητα τοῦ χωρίου τῆς χρονογραφίας, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ἱερολογίας μνήστων γόνου τῆς ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας οἰκογενείας τῶν Καράκκιολη μετὰ τῆς αὐθεντοπούλλας, ἦτοι τῆς θυγατρὸς τοῦ Δεσπότης Θωμᾶ Παλαιολόγου, ἣτις ἱερολογία εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ἐπλάσθη πρὸς κολακείαν τοῦ εἰρημένου Ἰταλικοῦ οἴκου.

Συνεδρία 71η τῆς 26ης Νοεμβρίου, 1936.

Προεδρεία τοῦ τακτικοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας κ. Κ. Λυοβουνιώτου.

Ὁ κ. Σ. Κουγέας ὠμίλησε περὶ προστατευτικῶν μέτρων ὑπὲρ τῶν Βυζαντινῶν χειρογράφων.

Ὁ ὁμιλητὴς, ἀφ' οὗ ἀνέφερε τίνες περιέγραψαν τὰ χειρόγραφα τῆς ἐπὶ τοῦ Παγγαίου μονῆς τῆς Κοσινίτισης καὶ τῆς παρὰ τὰς Σέρρας τοῦ Προδρόμου, ὠμίλησεν ἔπειτα περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἀρπαγῆς αὐτῶν κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν κατοχὴν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ὡς καὶ τῆς ἐπιστροφῆς μέρους μόνον αὐτῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Νεϊγύ.

Ἀφορμὴν δὲ λαμβάνων ὁ κ. Κουγέας ἐκ τοῦ ὅτι ὠρισμένος ἀριθμὸς τῶν πολλῶν μὴ ἐπιστραφέντων κωδίκων εὐρέθη εἰς παλαιοπωλεῖα τῆς Δύσεως, εἶπεν ὅτι ὑπέβαλεν εἰς τὸ φιλολογικὸν τμήμα τοῦ ἐν Ῥώμῃ Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου πρότασιν, ἀποδεκτὴν γενομένην καὶ ἐγκριθεῖσαν ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας, καθ' ἣν καὶ τὰ Βυζαντινὰ χειρόγραφα, ὡς ἀντικείμενα ἀρχαιολογικὰ θεωρούμενα, πρέπει νὰ τυγχάνωσιν ὁποίας καὶ ταῦτα προστασίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ἀθήναις πρώτου ἀρχαιολογικοῦ συνεδρίου.

Ἐν τέλει ὁ ῥήτωρ ἀνέγνωσε τὸ κείμενον τῆς προτάσεώς του διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνονται ὑπὲρ τῶν Βυζαντινῶν χειρογράφων προστατευτικὰ μέτρα.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ἄ. Ξυγγόπουλος, ἀφ' οὗ διὰ βραχέων ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ περιφήμου ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα ὁ Ἰουστινιανός, ἐξήτασε κατόπιν τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἀπεικονίσεις ἐν χειρογράφοις καὶ ἰδιαιτέρως μίαν σφωζομένην εἰς χειρόγραφον τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ καὶ εἰς ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων.

Ἡ μικρογραφία αὕτη, ἣτις ἐθεωρήθη ὡς ἡ πιστοτέρα ἀπεικόνισις τοῦ περιφήμου ναοῦ, κατόπιν ἐξετάσεως ἐν παραβολῇ πρὸς ἄλλας εἰκόνας, ἀπέδειξεν ὁ ῥήτωρ ὅτι δὲν παριστᾷ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους οὔτε ἄλλην ὠρισμένην ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τὸ ἱερὸν ἐκκλησίας, ἐδημιουργήθη δέ, ἵνα κοσμήσῃ βιβλίον ἢ εἰλητάριον περιέχον τὰς λειτουργίας τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου.

Συνεδρία 72^α τῆς 10^{ης} Δεκεμβρίου 1936.

Προεδρεία τοῦ τακτικοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας κ. Κ. Δυοβουνιάτου.

Ἡ κυρία Βενετία Κώττα ἀνέλυσε τὴν εἰκονογραφικὴν παράστασιν «ἄκρα ταπεινώσις τοῦ Χριστοῦ», παράστασιν ἀνταποκρινομένην εἰς τὸν ἐν τῇ Δύσει λεγόμενον Χριστὸν τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, ἧς ἡ παλαιότερα ἀπεικόνισις ἀνευρεθεῖσα ἐν τῷ ὑπογίῳ παρεκκλησίῳ τοῦ ναοῦ Santa Croce in Jerusalem τῆς Ρώμης εἶχεν ἀποδοθῆ κακῶς εἰς ἐπιτόκῃσιν τῶν Δυτικῶν.

Ἡ ὁμιλήτρια ἀνευροῦσα ἐπὶ ἀμφίων τοῦ Βυζαντινοῦ μουσείου Ἀθηνῶν, ἅτινα ἐμελέτησε, τὸ νῆμα τῆς ἐξελίξεως τῆς συνθέσεως, καὶ ἀνελθοῦσα μέχρι τῶν πηγῶν, κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ τὴν Βυζαντινὴν προέλευσιν ἀπάντων τῶν στοιχείων τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος παραστάσεως. Διὰ τῆς μελέτης δὲ τῶν αὐτῶν ἀμφίων κατώρθωσεν ἐπ' ἴσης ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἄλλοτε ἐξενεχθεῖσαν ὑπόθεσιν, καθ' ἣν κατὰ τὴν καθαρῶς Βυζαντινὴν περίοδον ὑπῆρχον μικροὶ εἰκονογραφημένοι ἀέρες, λειτουργικῆς χρήσεως, ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς μεγάλους τελετουργικοὺς ἀέρας, ὧν εἶχομεν δείγματα.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Πεζόπουλος διέλαβε περὶ τινων Βυζαντινῶν ἐπιγραμμάτων ἀνωνύμου ποιητοῦ, τὰ ὁποῖα ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι μιμήσεις καὶ διασκευαὶ ἀρχαίων ἐπιγραμμάτων. Ὡς ποιητὴν δ' αὐτῶν ἐθεώρησε τὸν Νικήταν Εὐγενειανόν, ἦν εἰκασίαν του, ὡς εἶπεν, ἐπιστοποίησε κώδιξ τῆς Λαυρεντιανῆς βιβλιοθήκης, ἀρτίως ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τῶν *Studi Bizantini* περιγραφάς.

Ἡ δευτέρα ἀνακοίνωσις τοῦ ὁμιλητοῦ εἶχε τὸ ἐξῆς θέμα. «Συνέσιος ὁ Κυρηναῖος, οὐχὶ Μεσομήδης».

Ὁ κ. Πεζόπουλος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ποιήσεως τοῦ Συνεσίου τοῦ ἀκμάσαντος ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ γενομένου Χριστιανοῦ καὶ ἐπισκόπου Πενταπόλεως, πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς λεκτικῆς καὶ μετρικῆς ὁμοιότητος, ἀπέδειξεν ὅτι, πλὴν τῶν γνωστῶν αὐτοῦ ὕμνων καὶ ἐπιγραμμάτων, καὶ ἄλλα ποιήματα ἀνωνύμως φερόμενα ἀνήκουσιν εἰς αὐτόν, ἦτοι ἕξ ποιήματα ἐκδοθέντα τὸ πρῶτον ὑπὸ Σπυρίδωνος Λάμπρου ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι καὶ

ἀποδοθέντα ὑπὸ τοῦ Βιλαμόβιτς εἰς τὸν ἐπὶ Ἄδριανου ἀκμάσαντα ποιητὴν Μεσομήδη, δεύτερον καὶ δύο ἄλλα ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ καὶ ἐσφαλμένως εἰς τὸν αὐτὸν Μεσομήδη ἀποδοθέντα καὶ 3) ἱκανὰ ἀδέσποτα ἐπιγράμματα καὶ τινὰ ἐκ τῶν λεγομένων Ἐνακρεοντείων. Προσέτι ὁ κ. Πεζόπουλος ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Συνέσιος ἔγραψεν ἐμμέτρως Αἰσωπείους μύθους καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο καὶ μουσικὸς μελοποιήσας πολλὰ τῶν ἰδίων ποιημάτων.

Συνεδρία 73ῃ τῆς 21ῆς Δεκεμβρίου 1936.

Προεδρεία τοῦ τακτικοῦ Προέδρου τῆς Ἑταιρείας κ. Κ. Δουβουγιώτου.

Ὁ ἐταῖρος κ. Κ. Ἄμαντος, ἀνέπτυξε τὸ θέμα «τὰ ἔργα τῆς εὐποιίας παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.» Ἀφοῦ ἐν πρώτοις ὑπέμνησεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμός, διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς ἀγάπης, τῆς αὐτοθυσίας, τοῦ ἀλτροῦσμοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπικῆς του ὀργανώσεως, οὐχὶ μόνον κατὰ τῶν διωγμῶν ἀντέστη, ἀλλὰ καὶ παρηγκώνισεν ἀρχαίας θρησκείας, ὠμίλησεν ἔπειτα περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῶν Βυζαντινῶν, ἦτοι πτωχοκομείων, νοσοκομείων, γηροκομείων κτλ., ὡς καὶ τῆς σχετικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν μοναστηρίων, ἐξάρας τὰς φιλανθρώπους προσπάθειάς πολλῶν αὐτοκρατόρων καὶ ἱερῶν ἀνδρῶν, οἷον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου καὶ τοῦ Κυπρίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Καὶ τῶν ἰδιωτῶν δὲ ἡ φιλάνθρωπος διάθεσις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων φροντίς καταλλήλως ἐξήρθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἄμάντου, ὅστις, ἀποβλέπων εἰς πάντα ταῦτα, ἐτόνισεν, ὅτι οἱ εὐκόλως κατηγοροῦντες τὸ Βυζάντιον, καλὸν θὰ ἦτο ν' ἀποβλέψωσιν εἰς τὴν μοναδικὴν φιλανθρωπικὴν του ὀργάνωσιν.

Μετὰ ταῦτα, ὁ κ. Γρ. Κασιμάτης ἐξήτασε τὴν νομοθεσίαν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, καὶ μάλιστα τῶν νεαρῶν αὐτοῦ, ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς πολιτικῆς. Ἀφοῦ ὁ ὁμιλητὴς ἔδωσε σαφῆ εἰκόνα τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν τῆς Αὐτοκρατορίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἐνάτου αἰῶνος καὶ ἀνέλυσε τὰ αἷτια δι' ἃ ὁ Λέων ἔπρεπε ν' ἀποβῆ ὁ μέγας κοινωνικὸς μεταρρυθμιστής, ὁ μέλλων νὰ ὀργανώσῃ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἐνδεῶν μέριμναν, εἰς ἣν ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἰδιῶται εἶχον ἐπιδοθῆ, παρετήρησεν ἔπειτα, ὅτι ἡ ἔρευνα τῶν νεαρῶν αὐτοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι αὐταὶ ἐμπνέονται μὲν ἀπὸ τὴν μυστικοπάθειαν τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, δὲν συντελοῦν ὅμως εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἀδυνάτων. Ὁ Λέων ἤκουσε μὲν ὡς φιλόσοφος τὰ διδάγματα τῆς θείας διδασκαλίας, δὲν ἠσθάνθη ὅμως ὡς Αὐτοκράτωρ τὸν πόνον τῶν ἀδυνάτων καὶ οὐδὲν ἔπραξεν ὑπὲρ αὐτῶν.